

Nummer 7 | 1. April 1917 | 66. Aargang

Tale af Ældste Rudger Clawson

ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 7. Oktober 1916.

Brødre og Søstre! Vi er komne til Stede her i Formiddag, som vi gjorde det i Gaar, for at høre Herrens Ord, og hvad enten Herren taler med sin egen Røst eller ved Aandens Stemme eller ved Aabenbaringens Ord, saa er hans Ord stedse tydelige, ligefremme, direkte og udtryksfulde, og Herren taler stedse i et Sprog, som alle kan forstaa. Det er sagt om hans Ord, at det er levende og kraftigt, skarpere end et tveægget Sværd, og at det trænger ind til baade Ledemod og Marv. Herren taler aldrig unyttige Ord, men alle hans Udtalelser har en dyb Mening. Som et Eksempel vil jeg fremføre, hvad der i Skriften er sagt om Jesus, at han, da han levede paa Jorden, ved en vis Lejlighed steg op paa et Bjerg, og hans Disciple samlede sig omkring ham, og han sagde til dem:

„Salige ere de fattige i Aanden, thi Himmeriges Rige er deres. Salige ere de, som sørge, thi de skulle husvales. Salige ere de sagtmodige, thi de skulle arve Jorden. Salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdigheden, thi de skulle mættes. Salige ere de barmhjærtige, thi dem skal vises Barmhjertighed. Salige ere de rene af Hjertet, thi de skulle se Gud. Salige ere de, som stifte Fred, thi de skulle kaldes Guds Børn" osv.

Jeg beder Eder overveje, Brødre og Søstre, hvor udtryksfulde og vidtrækkende disse Ord er, og med hvor stor Klarhed de er udtrykte, og om de blev nøje efterlevede, vilde de være en tilstrækkelig Vejledning gjennem Livet. Paa den anden Side udtalte Herren haarde Fordømmelsesdomme over de ugudelige. Han sagde ved een Lejlighed:

„Ve Eder, I Skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I tillukke Himmeriges Rige for Menneskene; thi I gaa ikke derind, og dem, som ville gaa ind, tillade

I det ikke. Ve Eder, I Skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I opæde Enkers Huse og bede paa Skrømt længe; derfor skulle I faa des haardere Dom. Ve Eder, I Skriftkloge og Farisæere, I Hyklere; thi I drage om til Vands og til Lands for at vinde en eneste Tilhænger; og naar han er bleven det, gjøre I ham til et Helvedes Barn, dobbelt saa slemt, som I selv ere." (Math. 23 : 13.—16.)

Det fremgaar af disse Ord, at Herren foragtede Hykleren, en Person, som foregav at være eet, men var noget andet, og han udtalte et Ve imod alle saadanne Hyklere.

Herrens Ord, som det er givet til os, Brødre og Søstre, i disse Dage gjennem Profeten Joseph Smith — thi han var en stor Profet — er letfattelig, ligefrem, direkte og bestemt og er givet i et saadant Sprog, som der blev benyttet, da Aabenbaringerne blev givne, saa alle kan komme til en Forstaaelse deraf. Jeg vil benytte et Øjeblik til at henvise Eder til en Aabenbaring, givet gjennem Profeten og Seeren Joseph Smith i Zion, Jackson Amt, Missouri, den 7. August 1831, og som lyder:

„Se, salige, siger Herren, ere de, der ere komne op til dette Land alene for min Æres Skyld, efter mine Befalinger; thi de, der leve, skulle arve Jorden, og de, der dø, skulle hvile fra deres Arbejde, deres Gjerninger skulle følge med dem, og de skulle annamme en Krone i min Faders Boliger, hvilke jeg har beredt for dem; ja, salige ere de, hvis Fødder staa paa Zions Land, og som have adlydt mit Evangelium; thi de skulle annamme Jordens gode Ting som deres Belønning, og den skal afgive sin Grøde i Overflødighed; og de skulle ogsaa blive kronede med Velsignelser ovenfra, ja tilmed Befalinger ikke faa; og med Aabenbaringer i rette Tid; dette skulle de erholde, der ere trofaste og nidkjære for mig." (Pagt. Bog, 59. Kap.: 1.—5. V.)

Brødre, hvilken omfattende Betydning har ikke disse Ord! Der er to Ting i Forbindelse med disse Ord, som berører mig dybt, og det er, at de er erklæret salige, som havde adlydt Evangeliet og som for det andet kom op til Zions Land, der var Missouri. Jeg gaar ud fra, at Landet, vi nu befinder os i, ogsaa er Zions Land, og vi er her imellem Zions Stifter, og Ordet, som var givet til de Hellige i Missouri, kan passende blive givet til os. Jeg tænker, at dette ogsaa var Meningen med disse Ord. Det gjør ikke meget til Sagen, hvad enten disse Hellige levede eller døde. Om de døde, skulde de blive velsignede og skulde indtræde i de Boliger i Faderhuset, som var beredt for dem, og om de levede, skulde Jorden blive velsignet for deres Skyld, og den skulde frembringe af sin Styrke; og fremdeles, hvad der var af langt større Vigtighed endnu, de skulde modtage ikke faa Aabenbaringer fra Herren. Vi forstaa fremdeles ved at læse videre i nævnte Aabenbaring, at det ikke alene var tilstrækkeligt for dem at have modtaget Evangeliet og kommet op til Zions Land; thi Herren gav dem endnu en Befaling, og i denne fremsatte han fem vigtige Ting, som de skulde gjøre, og der var i det mindste tre Ting, som det var af megen Vigtighed, at de ikke gjorde. Han benyttede Ordet „skal". Han sagde ikke, at de burde ikke gjøre saa og saa, eller at det maaske vilde være viist, om de ikke gjorde saa, men han sagde: Du skal ikke gjøre saa. Og med Hensyn til de Ting, de skulde gjøre, sagde han: Du skal gjøre dem.

Disse var hans Ord vedrørende, hvad de ikke skulde gjøre: Du

skal ikke stjæle; Du skal ikke bedrive Hor; Du skal ikke ihjelslaa. De skulde ikke udøve nogen Handling, som i Henhold til sin Karakter blev en Overtrædelse af nogen af disse Bud. Det sker somme Tider, at naar nogen har funden en Ting paa Gaden eller i en Bygning eller andet Steds, at vedkommende vil paastaa at have Ret til samme; men saadanne Ting tilhører ikke Finderen; at beholde disse uden at søge den retmæssige Ejer, er at stjæle: og Herren har givet Befaling saa vel herimod som imod almindeligt Tyveri.

Overtrædelse af det sjette Bud er Tidens dødelige Synd og var ligeledes den dødelige Synd, der var fremherskende i andre Tidsaldre. Dette store Onde har ledt til Ægteskabs Skilsmisse i Tusinder af Tilfælde, og denne Synd er maaske Hovedgrunden og den største af alle Aarsager til, at indgaaede Ægteskaber opløses. Herren har sagt til os, at vi skal ikke gjøre saa og saa, og dette er en Lov for os. I veed, at i tidligere Tid, i Pilgrims-Fædrenes Dage, var det saaledes, at om det blev meddelt i Landet, at et Mord var begaaet, foraarsagede dette stor Bestyrtelse blandt Folket. Det rystede alle, som hørte det; men nu forholder Folk sig næsten ligegyldige, naar de hører om slige Begivenheder. Vi lægger kun øjeblikkelig Mærke dertil, hvilket udviser, hvorledes Forholdene har forandret sig, siden dette vort store Land først blev bebygget. At myrde er en almindelig Ting i vore Dage og i Særdeleshed blandt de Nationer, som er i Krig, og hvor Tusinder og Titusinder, ja, skal jeg sige Hundreder af Tusinder, bliver myrdede, og det vil tilvisse være vanskeligt at finde en retfærdig Grund herfor. Herren har sagt til sit Folk: „Du skal ikke ihjelslaa", og han sagde det med Autoritetens Stemme.

Jeg vil nu, Brødre og Søstre, nævne de fem Ting, som Herren i Aabenbaringen har sagt vi skal gjøre. Han byder:

„Du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerte, af al din Styrke, Sjæl og Sind; og i Jesu Kristi Navn skal Du tilbede ham." (Pagtens Bog 59. Kap., 5. V.)

Hvilken herlig Lære er ikke dette første store Bud! Om vi modtager det og gjennemfører det i vort Liv, om det lykkes os at gjøre dette, vil vi let finde Vejen, som vi skal vandre ad, og vor Byrde vil blive let. Den næste Befaling er i Overensstemmelse med dette Bud og er givet i det samme stærke, betonende og bestemte Sprog:

„Du skal elske din Næste som Dig selv."

O, om et Menneske kunde kun gjøre dette! Hvis det er muligt — og jeg gaar ud fra, at det er muligt, da Herren har befalet det — at vi kan elske vor Næste som os selv, hvilken herlig Sejr vilde ikke være opnaaet derved! Vi er tilbøjelige til at være egenkjærlige; vi er altid meget medlidende mod os selv! Vi er ganske villige til at tilgive os selv, naar vi har handlet forkert. Vel, det er netop saaledes, vi skal være overfor vore Medmennesker, og da elsker vi dem som os selv. Vi maa være venlige mod dem og overbærende overfor dem. Vi maa være villige til at tilgive vor Næste og stille os kjærlig overfor ham trods hans Svagheder og Ufuldkommenheder. Jeg forstaar,

at Budet har denne Betydning i det mindste; og Du skal i alle Ting takke Herren din Gud. Velsignet er den Mand og den Kvinde, som har et taknemmeligt Hjerte og som ikke knurrer eller klager eller finder Fejl ved Herren, naar han eller hun møder lidt Gjenvordigheder, et eller andet lille Uheld — Prøvelser, som maaske vil være til vedkommendes Gavn i deres senere Liv. En saadan Mand og en saadan Kvinde tager Livet, som det kommer, og de er Herren hengivne og takker ham. Der siges videre i Aabenbaringen, vi har henført til:

„Du skal bringe Herren din Gud et Offer i Retfærdighed, ja og med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand. Og paa det, at Du mere fuldkomment maa kunne holde Dig ubesmittet af Verden, skal Du gaa til Bedehuset og ofre dine Sakramenter paa min hellige Dag. Thi sandelig, denne er en Dag, der er beskikket Eder til Hvile fra Eders Arbejde, til at tilegne den allerhøjeste Eders Andagt." (8.—11. V.)

Hvor direkte og hvor nøjagtig og fuldkommen er ikke Tanken her udtrykt vedrørende at holde Sabbatens Dag hellig. Her er nu Herrens Folk, de Sidste-Dages Hellige, og denne Befaling gjælder for os, selv om andre ikke vil adlyde den. Vi opfylder ikke Budets Krav ved at blive hjemme og læse i gode Bøger paa Sabbatsdagen, eller læse i de hellige Skrifter, men vi burde være i Huset, hvor vi dyrker og tilbeder Gud, i Herrens Hus, hvor vi er befalet at gaa. Vi opfylder ikke Budets Krav ved paa Sabbatsdagen at tage ud i Bjergpasserne for at jage og fiske, eller gaa til de forskjellige Forlystelsessteder; og jeg er sikker paa, at Meningen ikke er, at Kirkens Medlemmer skal gaa til de forskjellige Teatre paa Sabbatsdagen og saaledes vanhellige den.

Jeg erindrer, at jeg en Gang paa Sabbatsdagen, medens jeg var i London, den største By paa Jorden, fandt, at der herskede Dødsstille i denne mægtige By. Der blev intet Arbejde udført; der syntes ikke at være noget Liv tilstede. Der var næsten ingen paa Gaden. Forretningerne var alle lukkede, og det var endogsaa vanskeligt at faa et Maaltid. Hvis man ser en Mand i Kanada, som staar under den engelske Regjering, kjøre frem paa Vejen med en belæsset Vogn og med svedende og pustende Heste, da vil en saadan Mand straks blive arresteret for at vanhellige Herrens Dag. Hvor forskjelligt er det ikke fra, hvad vi ser i det frie Amerika. Ja, dette Land er et overmaade frit Land, og det forventes af de Sidste-Dages Hellige, at de benytter denne Frihed ved at rette sig efter Herrens Ord og holde hans Befalinger.

Herren velsigne Eder, Brødre og Søstre; Herren velsigne vor Præsident og Profet, hans Raadgivere, Kirkens Autoriteter og alle, er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

— Det fysiske Liv varer ikke evigt ved, som det aandelige Liv gjør; derfor er det af saa uendelig større Vigtighed at pleje det aandelige Liv end det fysiske.

— Venlige Mennesker fik af Naturen i Vuggegave Nøglen til andres Hjerter.

Karakter.

Af Geo. D. Kirby i »Improvement Era«*.)

Ved at overveje dette Spørgsmaal og undersøge, hvad der var skrevet om Emnet, forbavsede det mig at se, hvormange Skribenter der i Virkeligheden har skrevet angaaende Karakteren og i deres Artikler givet udmærkede Definitioner og Forklaringer om, hvad der forstaas ved, at Mennesket har Karakter. Det kunde næsten synes, som om det sidste Ord var sagt om dette Spørgsmaal, og dog, ligesom mange andre af Livets Spørgsmaal, kan det altid tages op til fornyet Drøftelse, og de gamle Sandheder fremsættes i ny Belysning.

Ved den menneskelige Karakters Udvikling er der mange Ting at tage i Betragtning. I Ordets bedste Betydning omfatter det alle de højere Egenskaber, som gjør Mennesket til et moralsk, elskende og tænkende Menneske. En Mands Karakter bestemmer hans Værd, hvad enten hans Anseelse er god eller ikke. Disse to Ting maa holdes adskilte. Karakteren skaber vi selv; den er, hvad vi er; men vor Anseelse beror paa, hvad Menneskene betragter os at være, hvad vi er i deres Øjne, eller efter andres Bedømmelse. En Persons Anseelse i Folks Omdømme svarer sjeldent til hans virkelige Karakter; vi kan være for højt ansete, eller for lidt. Lig ens Skygge kan vor Anseelse, eller Rygtet om os, gaa forud for de Handlinger, hvorved vi beviser vor Karakter, eller ogsaa følge efter dem; eller det kan tænkes, at der slet ikke bliver lagt Mærke til vore Handlinger. Et Menneskes gode Karakter er den solide Klippe-Grundvold under et Hus, hvorimod den Anseelse, vi bliver holdt i, er som det skistende Sand. Vor Anseelse og vor Karakter svarer sammen ligesom en Frakkes Finhed eller Simpelhed svarer til Personens aandelige og moralske Standpunkt, som har den paa, og ligesom Skinnet bedrager, saaledes bedrager Rygtet ogsaa ofte. Karakteren er sammensat i sin Natur. Den repræsenterer mere end gode Forsætter eller Respekt for Morallovene. Der fordres noget mere. Det er ikke nok i al Almindelighed at kunne kaldes god. Man maa være god i den Forstand, at man kan udføre noget bestemt godt. Og vor gode Karakter skulde præge sig i vore Hjem, i vore Skoler og i hele det Samfund, vi lever i.

Om Du siger, Du er god, sig tillige, hvad Du er god for, og det bliver da muligt at „værdsætte" Dig. Uvirksom „Godhed" betyder kun lidt i en Verden, hvor det er de sande „Værdier", det kommer an paa; de sande Værdier tilvejebringes kun ved energisk Virksomhed i det godes Tjeneste, til Forfremmelse af ædle Formaal.

En forstandig Anvendelse af vore Evner, god Dømmekraft med andre Ord, og Villiestyrke er fremtrædende Elementer i Udformningen af Karakter. At bestemme, hvad der er ret, og handle i Henhold dertil, er, hvad der fordres af os. Erhvervelsen af Kundskaber alene, hvor værdifulde disse i og for sig end er, kan ikke hjælpe Karakterudviklingen eller styrke Karakteren meget. Det er først, naar Kundskaben bliver anvendt og gjort Brug af i det praktiske Liv, at vi erhverver os Visdom der-

ved, saa at vort Værd som Menneske derved bliver større. Kundskabstilegnelse fører kun til Karakterdannelse, for saa vidt vort Liv er i Overensstemmelse med Livets ideale Principper, og vi gjør den rette Brug af de Kundskaber, vi har erhvervet os, hvad enten de angaar aandelige eller timelige Spørgsmaal. I modsat Tilfælde kan Kundskaberne sammenlignes med Føde, der ikke bliver fordøjet, og paa forskjellig Maade bliver Sjælelivet til Skade i Stedet for til Gavn. Derfor er det af højeste Vigtighed, at vi stedse gjør Anvendelse af vore Kundskaber i det godes Tjeneste og til Samfundets Opbyggelse.

Kemikeren, der udtrækker Guldet, knuser først Ertsen og kaster derefter denne i Smeltediglen, for at Guldet ved en høj Varmegrad kan blive udtrukket; og det smeltede Guld, som er det tungeste i Ertsen og det eneste af Værdi, synker til Bunden. Guldet bliver derefter vejet og Ertsens Værdi saaledes bestemt efter det Guld, den indeholder.

Saaledes med Hensyn til Mennesket. Det har medfødte Gaver, og Herren vil assistere det, og det kan indvinde aandelige og timelige Skatte, og Skatte i Himlen, „som Møl og Rust ikke kan fordærve", og det kan vinde meget værdifulde Livserfaringer, men det maa lutres lig Guldet og Sølvet, og hvad der efter Lutringen har Værd, det er Karakteren — Guldet i Menneskesjælen. Karakteren formes ved Sjælens uafbrudte Stræben efter at leve i Overensstemmelse med Sandhedens Principper og Guds Villie, og saaledes ved Siden af at gjøre det gode vinde Herredømme over vore egne Lidenskaber. Ligesom der i Sammenligning med Guldet findes Metaller, der er af mindre Værd, saaledes findes der mange Mennesker, som ikke bestræber sig for at opnaa det absolut bedste i Henseende til Karakterudvikling, og om nogle Mennesker kan det passende siges, at de ingen Karakter har.

Karakterens Styrke og Inderlighed beror paa, hvormegen Sandheds- og Villiekraft der driver Mennesket, og af denne Grund ses det, hvor vigtigt det er, at Menneskene kjender Sandheden. Det ses, at Karakteren er mere et Produkt af Menneskets aandelige og moralske Udvikling end af dets intellektuelle; thi kun naar Forstandsudviklingen og Menneskets indre Hjerteliv udvikles samtidig, kan den gode Karakter befæstes og formes. Den ædle Karakter uddannes i Virkeligheden kun, hvor Mennesket tjener Herren af sit „ganske Hjerte, Sjæl, Sind og Styrke" og ofrer sig for sine Medmennesker. Det Menneske, som er i Besiddelse af Karakterstyrke, vil kunne erhverve sig de største Livsgoder og indsamle de aandelige Skatte, „som Møl og Rust ikke kan fordærve", og da Karakterstyrke erholdes og bevares ved Lydighed til Lov og Efterlevelsen af Moralens Bud, indses det, af hvor stor Vigtighed det er for Menneskene at lære at adlyde fra Barndommens Dage. De, som ikke lærer dette, og ikke vil dette, maa nødvendigvis spille moralsk Fallit. Karakter i Ordets bedste Betydning er ensbetydende med Magt og Indflydelse og vil drage sande Venner til Dig og bringe Dig Livslykke; thi, naar din gode Karakter bliver bekjendt, vil det give dine Ord og Handlinger Vægt. Hvor den gode Karakter er til Stede, der vil Sejren vindes. At være i Besiddelse af Karakter er det, som bestemmer Men-

neskets Værd. Hvis vor Karakter er bestemt, vore Bevæggrunde rene, og vor Villie fast, saa er vi paa den rette Side af Livet og i Harmoni med Sandheden og det evige Livs Kræfter.

Personlig Renlighed.

(Efter en Artikel i »Liahona«.)

De Sidste-Dages Helliges Religion er ideel i dens forskjellige aandelige og timelige Forgreninger og er netop derfor en praktisk Religion, ja den mest praktiske Religion af alle. Vor Religion er bygget paa Evangeliets Principper, og Adlydelse af disse Principper vil sikkert og ufravigeligt lede til Menneskets Fuldkommengjørelse i aandelig og timelig Henseende. Hensigten med Forkyndelsen og Praktiseringen af Evangeliets Principper er at føre os fra det onde og fra al Urenhed til at leve et retskaffent, rent, dydigt og helligt Liv. Det er ikke alene nødvendigt, at vort Sind bliver oplyst om Evangeliets frelsende Sandheder, og vore Hjærter trøstede, formedelst vor Adlydelse af de første Fordringer, som Evangeliet stiller til os med Hensyn til Tro paa Gud og Kristus, og paa den Helligaand, Daab til Syndernes Forladelse og Modtagelse af Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, men det er nødvendigt, at vi renser os fra „al Kjødets og Aandens Besmittelse“. Vi vil i denne Artikel specielt henlede Kirkens Medlemmers Opmærksomhed paa Nødvendigheden af, at vore Legemer bliver holdt rene ved ofte at bade eller afvaske os, saa at vore Legemer kan være passende Templer for vor iboende Aand, og vi være værdige til at modtage Guds Inspiration, og derved blive styrkede baade aandeligt og legemligt, og hvorved det bliver muligt for os at erhverve saavel de aandelige som timelige Livsværdier. De Anstrengelser, som det kræver for os at iagttage de hygiejniske Renlighedskrav, bliver vi belønnede paa mange Maader for, ligesom vi bliver belønnede for at iagttage „Visdomsordets“ Leveregler. Guds Pagtens Folk har i alle Tidsaldre været belærte om at holde sig selv, deres Klæder og alt i Hjemmet rent. Forskjellige Renselser var ordnede i Moseloven, og Israeliterne var i al Almindelighed et Eksempel til Efterfølgelse for alle omboende Folk. I det nye Testamente omtales disse Renselser ved forskjellige Lejligheder. Det er en almindelig brugt Udtalelse, at „Renlighed er det næst vigtigste efter Gudfrygtighed“, og at Jagttagelsen af personlig Renhed er en af de Fordringer, Evangeliet stiller til os, og Kirkens Medlemmer burde i saa Henseende sætte alle Mennesker et følgeværdigt Eksempel. Selv de fattigste og de, som arbejder ved snavset Arbejde, kan holde deres Legemer fri for generende Snavs og holde deres Undertøj rent.

Kirkens Medlemmer er paa Grund af, at de har annammet Evangeliet, berettiget til daglig at blive vejledede ved den Helligaand, og de vil finde, at de ved at holde deres Legemer og deres Omgivelser rene kan modtage Aandens oplivende Indflydelse og Herrens Velsignelser i en rigere og fuldere Grad end ellers muligt. Det er ogsaa nødvendigt,

at Kirkens Medlemmer sørger for, at der saavel om Natten som om Dagen er en rigelig Tilsørsel af frisk Luft i deres Hjem, thi deraf saa vel som af personlig Renlighed afhænger i meget høj Grad det menneskelige Velbefindende, og disse Ting maa eftertragtes forud for mange andre timelige Ting, om vort fysiske Liv skal være i Harmoni med det aandeligt gode Liv, vi som Sidste-Dages Hellige efterstræber at leve; og, som der har været sagt, vi kan ikke leve vort aandelige Liv til Fuldkommenhed, om vi ikke iagttager disse Livets timelige Krav, og Hjemlivet kan umuligt blive behageligt, om disse timelige Livskrav ikke bliver iagttagne; men naar det sker, bliver Hjemmet, selv om det er et fattigt Hjem, tiltrækkende for alle, Børn saa vel som voksne, og Børnenes hele Fremtidsliv vil blive præget deraf og deres aandelige Liv indirekte paavirket i høj Grad derved; og Kjærlighed for alt, som hører Guds Rige til, vil blive vakt, alt, som er sandt, godt og skjønt og helligt.

Fredsenglen.

Af C. B. D. i „Hjemmet".

Det skete, at Himlens Engle ynkedes over Jordens Jammer; de raadslog, og en af dem gik frem for Guds Trone.

„O, Herre!" sagde Englen, „Du, som er almægtig og god over al Forstand! Hvor længe vil Du, at Menneskene i deres blinde Taabelighed skal vedblive at rase imod hverandre? Se, Blodet flyder i Strømme, Nøden er stor, og de ulykkeliges Bønner og Skrig stiger op mod din Trone! Hvornaar, o, Gud, vil Du vise Barmhjertighed, at Freden og Lykken atter kan tage Bolig blandt Menneskene? Se, vi er dine Tjenere, ynkes over Jorden og al Jordens Slægt!"

Men Gud sagde til Englen:

„Skulde ikke jeg kjende, hvad Menneskene lider paa Jorden, hvor Blodet flyder, og Hadet raser blindt! Skulde ikke jeg ynkes over Jorden og al dens Slægt! Men dette er mit Ord til Eder — stig ned, den af Eder, som vil det, og forkynd Menneskene, at de skal lade al Strid fare. Gaa til Jordens mægtige og tal Fredens Budskab til deres Øren og søg Kjærligheden i deres Hjerter. Vend da tilbage, den, som Eders Valg har udsendt, og forkynd mig, hvad han har udrettet."

Og Englene raadslog atter, og deres Valg faldt paa Barmhjærtighedens Engel, som var villig til at udføre Hvervet.

Straks forlod han Himlens Boliger og steg ned paa Jorden, til det Slot, hvor en af Verdens mægtigste Fyrster boede.

„Du har paakaldt Gud", sagde Englen til Fyrsten, „og jeg er Fredsenglen, som er kommen for at forkynde Eder, at I lade al Strid fare!"

Fyrsten knælede ned og udstrakte sine Arme mod det himmelske Sendebud.

„Fredsenglen!" raabte han. „Velsignet være dit Komme! Se, mit Folk lider Nød! Det spæde Barn dør i sin Moders Arme, thi hun har ikke Føde at give det. Frels mit Land og mit Folk, at det igjen kan blomstre stærkt og frodigt."

„Jeg ser, at dit Folk lider onde Dage," svarede Englen. „Men der, — hinsides dit Lands Grændser...."

Fyrsten rynkede sine Bryn, og hans Ansigt formørkedes.

„Der —" svarede han, „der bor mine Fjender!"

„Jeg ser vel," sagde Englen, „at Du lider med dit Folk, men den Kjærlighed, jeg søger, bor ikke i dit Hjerte."

Og Englen forlod Fyrstens Bolig og gik bort gjennem Landene, til et Rige, der var saa stort og udstrakt i syd og nord, i øst og vest, at ingen menneskelig

Fod endnu havde betraadt dets fjerneste Egne. Til Fyrsten, der herskede over dette mægtige Land, begav Englen sig og sagde:

„Jeg er Fredsenglen — hør mine Ord! Dit Rige er stort og mægtigt. Hvis Du vil det, kan Freden og Lykken atter komme til at blomstre blandt Mennesker. Lyt til Kjærlighedens Røst i dit Hjerte!"

Men Fyrsten svarede:

„Retfærdighedens Bud er min højeste Lov. Den maa jeg følge, og derfor maa jeg kjæmpe Kampen til Ende."

„Viste dit Land da altid selv Retfærdighed?" spurgte Englen. „Blev aldrig nogen Uret begaaet af dit Folk? Er hver en Brøde da sonet?"

Men Fyrsten svarede intet og vendte sit Ansigt bort.

„Du paakalder Retfærdigheden," vedblev Englen. „Men Du veed ikke, at Kjærlighedens Bud er Menneskets højeste Lov!"

Saa forlod Englen Fyrsten og hans Rige og stod snart Ansigt til Ansigt med en tredie af Jordens mægtige, hvem han bragte det samme Budskab.

Men Fyrsten løftede sit Hoved og hans Ansigt lyste af Stolthed. „Se," sagde han, „se, hvor Røgen hvirvler til Vejrs over det ganske Land. Hør Larmen fra Maskinerne — i denne Arbejdets Aand gjenfødes mit Folk. Vort stolte Flag vajer paa alle Have — det betyder mit Riges Lykke og Trivsel. For det kjæmper vi — for selve vor hellige Ret. Det er mod Uretten og Misundelsens Magter, vi har draget vort Sværd. Derfor maa vi kjæmpe Kampen til Ende."

Og Englen forlod Fyrsten med uforrettet Sag og fortsatte sin Vandring. Til alle Jordens mægtige, som var indblandede i den store Strid, kom han, men intet Sted fandt han den Kjærlighed, han søgte, og uden hvilken han intet kunde udrette. „Gud sagde, at jeg skulde gaa til Jordens mægtige," tænkte Englen, medens han bedrøvet vandrede bort gjennem Landene, der var hærgede af Krigens Brand. „Men hvem er mægtigere end den, hvis Sjæl er fuld af Ømhed; hvad er stærkere end det Hjerte, der rummer en sand og inderlig Kjærlighed. Nu veed jeg, hvor jeg skal søge."

Saa vendte Englen sine Fjed mod et Land, der havde lidt meget under den frygtelige Krig. Foran et lille, uanseligt Hus standsede han. I dets Dør stod en sortklædt Kvinde, hvis Ansigt man kunde se var ældet længe før Tiden.

Det var en Moder, som havde mistet tre Sønner i Kampen derude paa Valpladsen. „Her," tænkte Englen, „vil jeg finde et Hjerte, som ejer det, jeg søger. Her er en Kvinde, som vil tale min Sag i det Folk, hun tilhører."

Han vilde gaa nærmere, men blev staaende, da i det samme en Skikkelse kom til Syne i Døraabningen ved Siden af den sørgeklædte Kvinde. Det var en ganske ung Soldat, og Kvinden var hans Moder.

Hun tog med begge sine Hænder om hans Hoved og trykkede et Kys paa hans Pande.

„Farvel, mit elskede Barn," sagde hun. „Vær frimodig og stærk. Gjør dit Land Ære. Tre Sønner har jeg skjænket Fædrelandet. De ofrede alle Livet derude i Kampen. Nu skjænker jeg den fjerde og sidste. Du skal hævne deres Død. Jeg skal bede for Dig, at Du maa være tapper og uden Frygt. Tænk paa dit Land og paa din Moders sidste Ord."

Langsomt vandrede Englen bort fra det hærgede Land, hvor Kampen rasede videre i al sin Gru, og en haabløs Sorg fyldte hans Sind, thi han tænkte, at Kjærligheden, han søgte, fandt han ikke mellem Menneskene.

Denne ypperlige lille Artikel, der findes i „Hjemmet" for 8. Marts, er uden Tvivl en ret træffende sindbilledlig Fremstilling af de Følelser og den Aand, der besjæler den største Del af Fyrsternes Hjerter i Dag, samt mangfoldige af deres Undersaatter, idet Sneversynethed gjør sig gjældende, Selvkjærligheden faar Raaderum, og Næstekjærligheden bliver banlyst, Hadet faar Indpas, og der kræves Hævn til det yderste overfor „Fjenden", selv om det koster Mand og Fader, eller den eneste og sidste Søn i Familien; alle maa de ofres paa Hævnens Alter. Barmhjærtighedens Engels Mission, der skulde bevirke Fred og Kjærlighed i

de haarde Hjerter, synes saaledes at forfejle sit Maal, da Englen, efter at have fuldendt sit Ærinde, vender sig bort med Sorg. Dette stemmer med Aabenbaringen i Pagtens Bog, det 38. Kapitel, hvor der siges: „Thi alt Kjød har fordærvet sig for mig, og Mørkets Magter tage Overhaand paa Jorden blandt Menneskenes Børn, for alle Himlens Skarers Aasyn, som gjør, at Stilhed hersker, og hele Evigheden smertes, og Englene vente paa det store Bud, at høste Jorden, og sanke Klinten til at brændes." Men hvori bestaar det Kjærlighedens Budskab, som Englen skulde bringe? Skriften siger: „Derpaa kjende vi, at vi elske Guds Børn, naar vi elske Gud og holde hans Bud. Thi dette er Kjærlighed til Gud, at vi holde hans Bud." (1. Joh. Brev, 5 : 2, 3. V.) For at gjøre Menneskene bekjendt med disse Bud lovede Herren at sende en Engel til Jorden i de sidste Dage med en Proklamation til alle Folk. En ny Evangelie-Husholdning vilde blive paabegyndt. Evangeliet vilde blive forkyndt i sin Renhed, uden nogen Sammenblanding af menneskelige Lærdomme; det vilde kun indbefatte den „fuldkomne Lov". Apostelskabet vilde blive gjenoprettet, og Mænd, som var i Besiddelse af Præstedømmets Fuldmagt og Myndighed vilde administrere Evangeliets frelsende Ordinancer, saa som Daab med Begravelse i Vand til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, og administrere den hellige Nadver til Ihukommelse om Jesus Kristus. De sande troende, der paa Grund af Sygdom lider paa deres Legeme, vil blive helbredede formedelst Salvelse med hellig og indviet Olie, og Troens Bøn vil opreise den syge. Profetiens Gave samt alle Gaver, der i tidligere Dage blev nydte af de Hellige, vil blive de sande Hellige tildelte i de sidste Dage. De vil ogsaa berede sig til Kristi andet og herlige Komme, og i specielle Øjemed vil de samles til et vist Indsamlingssted for der at berede sig til den store Dag, som er bestemt af den Almægtige, og som han alene kjender; men Tiden vil komme, hvor det skal lyde: „Se, han kommer med Skyerne, og hvert Øje skal se ham, ogsaa de, som ham gjennemstunge, og alle Jordens Slægter skulle hyle for ham." Store og mægtige Begivenheder vil staa i Forbindelse med Kristi Komme, thi vi læser: „Hvert Bjerg og hver Ø flyttedes af deres Sted. Og Kongerne paa Jorden og Fyrsterne og de rige og de vældige og hver Træl og hver fri skjulte sig i Huler og i Bjergenes Kløfter. Og de sagde til Klipperne: Styrter over os og skjuler os for hans Ansigt, som sidder paa Tronen, og for Lammets Vrede; thi hans Vredes store Dag er kommen, og hvo kan bestaa?" Det vil saaledes blive en skrækkelig Dag for de uomvendte og uforberedte; thi de, som kan bestaa paa hin Dag, vil kun være de, som har renset sig selv, ligesom han er ren. Kun de skal beskue Kongen i hans Skjønhed. Den Kjærlighed overfor Gud og Næsten, som skal foraarsage Fred og evig Glæde blandt Menneskene, maa vise sig i Lydighed til Guds Bud, i Tro og i Gjerning. Den vil vise sig i Barmhjertighed og Velgjørenhed. Den vil tilskynde Menneskene til at elske sin Næste som sig selv. Der siges, at den er i Besiddelse af sand Kjærlighed, som bestandig virker for det, som er godt. Den fryder sig med dem, som fryder sig, græder med dem, som græder, opmuntrer de fortrykte, understøtter de

trængende, hjælper de svage, aftørrer Sorgens Taare af de trøstesløse og forladtes Øjne. Ordet „Kjærlighed" er et af de mest betegnende Ord i Sproget, thi „Kjærlighed er Livets Kilde"; den er, som der har været sagt, „noget, der føles, uden at kunne forklares; noget, der vides, uden at kunne ses." Kjærlighed er altid virksom; thi den er evig. Det kraftigste Argument, der nogensinde er fremført for Tro paa Gud, er det, der indeholdes i Ordene: „Gud er Kjærlighed". „Kjærlighed er altomfattende; den er alt; den er den sejrende Magt."

Fredsenglen har i Sandhed gjæstet vor Jord i vore Dage, og har bragt det store Kjærlighedens Budskab til Menneskene. Han gaar imidlertid ikke personlig omkring fra den ene Fyrste til den anden, men ifølge Guds Visdom og den himmelske Orden har Herren nu som i tidligere Dage tilkjendegivet sin Villie ved Aabenbaring og udsendt sin Engel, ja, flere Engle, til en ung Mand, som blev udkaaret til en Profet, nemlig Joseph Smith; og i Lighed med Johannes, som modtog den betydningsfulde Aabenbaring paa Øen Patmos, er det Budskab, som Englen bragte, sendt videre til alle Folk paa Jorden, og det indeholder den bestemte Advarsel, at „Guds Doms Time er kommen". Forkastelsen af Budskabet vil bringe Guds Mishag over Menneskene, og som en Følge vil Retfærdighedens Engel ogsaa i Herrens bestemte Tid lade sin Røst høre, og han vil raabe højt: „Den er falden, den er falden, Babylon den store Stad; thi den har givet alle Hedninger at drikke af sin Uterligheds giftige Vin."

Som Guds bemyndigede Tjenere, udsendt med Frelsens og Fredens Budskab, indbyder vi alle Mennesker til at komme til Kristus ved at adlyde hans Bud, som findes nedskrevne i Bibelen, „Mormons Bog" samt „Lærdommens og Pagtens Bog", hvilke hellige Skrifter fremsætter Evangeliets sande Lærdomme og vidner om, at der er en Gud i Himmelen, som er barmhjertig saa vel som retfærdig mod sine jordiske Børn, og han „gjør ikke noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne."

Hans J. Christiansen.

Uddrag af en Tale af Ældste Orson F. Whitney,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 7. April 1916.

Syv Hundrede Aar før Kristi Fødsel forudsagde Profeten Esaias, hvorledes et vidunderligt Værk i Verdens sidste Tider vilde fremkomme ved Herrens Kraft efter en lang Mørkheds Periode. „Mormonismen"s Fremkomst, hvilket er ensbetydende med det gjengivne Evangeliums Forkyndelse og Oprettelsen af Guds Saliggjørelses-Værk paa Jorden, er efter vor Tro og Lære en Opfyldelse af denne Oldtidsprofeti. Og det vilde tilvisse være vanskeligt at tænke sig noget mere vidunderligt end de Kjendsgjerninger, der staar i Forbindelse med Oprettelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og som betinger, at Kirken er bygget paa Klippe-Grundvolden. Hvad kunde være mere mærkeligt eller komme mere uventet end Himmelens Gjenaabning, just naar det var troet og

paastaaet, at der ingen direkte Forbindelse var mellem Himlen og Jorden, at Gud ikke længere talte til Menneskene, at han ikke mere aabenbarede sig, og at Englene aldrig mere paa denne Side „Dommedag" vilde tilkjendegive sig for Menneskene? Men se! Himmelen er gjenaabnet; Engle kommer til Jorden, og ikke dette alene, men Gud selv nedsteg fra sin Herligheds-Trone og aabenbarede sig for sin ædle unge Tjener Joseph Smith. En Engel tilkjendegav det skjulte forbigangne vedrørende Amerikas Oldtidsfolk; og vi modtager gjennem denne Engels Administration „Mormons Bog", som indeholder Evangeliets Lærdomme og omhandler Evangeliets Fylde, og indeholder Beretninger om Amerikas Indbyggere i fordums Dage og vidunderlige Profetier med Hensyn til Folkene, som efter Kolumbus' Opdagelse af Amerika skulde bebo saa vel Syd- som Nordamerika. Fremdeles: En Engel gjengiver det aroniske Præstedømmes Fuldmagt, og de Mænd, som modtager denne Fuldmagt, kan prædike Evangeliet til Omvendelse og døbe Menneskene til Syndernes Forladelse. Andre Engle bragte tilbage det melchizedekske Præstedømmes Fuldmagt, og de, som er i Besiddelse af dette Præstedømme, er i Besiddelse af Nøglerne til Guds Riges Hemmeligheder, og paa Grund af den saaledes modtagne guddommelige Fuldmagt, uden hvilken ingen Mand lovlig kan repræsentere Gud eller administrere Evangeliets hellige Ordinancer, er Kristi Kirke igjen oprettet paa Jorden. I Sandhed er et mærkeligt og vidunderligt Værk oprettet paa Jorden, saa vidunderligt, at de fleste Mennesker ikke vil have noget med Værket at gjøre, men betragter det nærmest som bygget paa Hjærnespind og Fabler. Og dog er dette Værks Fremkomst en tydelig Opfyldelse af Profetier desangaaende.

Denne Kirke var grundet i en bestemt Hensigt. Den er ikke een Kirke mere, som er føjet til de Hundreder af religiøse Sekter, som er i Verden i Forvejen. Men Kirken er ligesom et opløftet Banner, der kalder Guds udvalgte Israel sammen fra de fire Verdenshjørner i den Hensigt at opbygge et Zion, at opbygge det nye Jerusalem og forberede et Folk for Herrens herlige Tilkommelse. Det er saa vel et nedbrydende som opbyggende Værk. De foregaaende Talere har hentydet til, hvorledes de forskjellige Religions-Samfunds Lærdomme bliver forandrede, og gamle Traditioner bliver opgivne, som en Følge af og i Forbindelse med Gjengivelsen af det evige Evangelium. Jeg har ikke Tid til at gaa i Enkeltheder. Jeg kan kun nævne disse Kjendsgjerninger i sine Hovedtræk og fremsætte nogle faa Tanker vedrørende dette Tema. Jeg vil henlede Eders Opmærksomhed paa den Kjendsgjerning, at Videnskab, Kunst, Opdagelser og Opfindelser har bidraget til dette Værks Fremme, idet vi har draget os disse Ting til Nytte i Forbindelse med Evangeliets Forkyndelse. Skolemænd og lærde Videnskabsmænd har ligesom fulgt efter de sidste Dages Profet og indirekte stadfæstet de Lærdomme, som han fremsatte, og i Virkeligheden baaret Vidnesbyrd om deres Sandhed. Vi lever i en Tidsalder, da vidunderlige Ting sker, da Mirakler finder Sted, thi hvad er Mirakler, naar alt kommer til alt, andet end Gjerninger, der bliver udførte ved en forbedret Fremgangsmaade og i Forbindelse med Udfoldelsen af en større

Grad af Kraft, naturligvis, end Mennesket sædvanligvis er i Besiddelse af. I, som er tilstede ved denne Konference og ved den samtidige Statsudstilling, saa saaledes i Aftes og i Gaar et styrbart Luftskib over Eders Hoveder, hvad der vilde have været betragtet som et Mirakel af Folk, der levede mindre end et Hundrede Aar tilbage i Tiden. Den engelske Digter Tennyson ligesom forudsaa, hvorledes Udviklingen vilde føre disse Ting med sig, idet han i sit Digt: »I dipt into the future« paa en yndefuld og fængslende Maade beskriver, hvorledes han ser Himlen krydset af Luftskibe og det herlige Millennium oprinde. Poetens Forudsigelse ser vi i Dag delvis opfyldt. Han skrev sit Digt for maaske lidt over tresindstyve Aar siden; hvad vil de næste tresindstyve Aar føre med sig? Maaske den fuldstændige Virkeliggjørelse af Poetens Tankedrømme.

.... I 1847, da Brigham Young førte de første Sidste-Dages Hellige over det amerikanske Ørkenland og Klippebjergene til Saltsødalen, paabegyndtes Opfyldelsen af Joseph Smiths Profeti, som havde erklæret to Aar før sin Død, at de Hellige „vilde blive et mægtigt Folk mellem Klippebjergene.“ (Fortsættes.)

Den russiske Revolution.

Af Niels F. Green.

Den politiske Omvæltning, der har fundet Sted i det store russiske Rige, siden Dumaen (den russiske Rigsdag) den 14. Marts tog Regjeringens Tøjler i sine egne Hænder og i Henhold til Beretningerne arresterede Czarens Ministre og dernæst gjennem General Ruzsky bevægede Czar Nikolaus II til den 15. Marts at underskrive et Tronfrasigelsesdokument i Byen Pskov i Vestrusland, er en Begivenhed, der, trods overilede blodige Handlinger, som fandt Sted i Forbindelse hermed, og som kostede flere Tusinders Død, særlig i Petrograd, Ruslands Hovedstad, ganske sikkert vil have de største verdenshistoriske Følger og som vil bringe Frihedens og Kulturens Goder til hele det russiske Folk, og løfte det ud af Aarhundreders Dvale og bort fra Slaveaag, og frigjøre Folket, ikke alene i politisk Henseende, men ogsaa fra det trykkende Præstevælde, der sammen med Czar-Enevældet har underkuet og tyranniseret Folket. Den russiske Kirkes Embedsmænd har i mange Tilfælde udøvet større Magt over Folket end Statens civile Embedsmænd. Eks-Czar Nikolaus havde gode personlige Egenskaber, men havde i Henhold til Beretningerne i sin Regjeringstid flere uheldige Raadgivere, der bragte ham under usund politisk og religiøs Indflydelse.

En af de nærmeste Foranledninger til den politiske Omvæltning i Rusland var Kejserens Ukas, udstedt kort før Revolutionens Paabegyndelse, at Dumaen skulde hjemsendes, en kejserlig Befaling, der blev givet paa Grund af Uoverensstemmelse mellem Flertallet af Dumaens Medlemmer og Czarens Ministre, og som netop blev udstedt, da deres Tilstedeværelse paa Grund af Krigsforholdene syntes mest nødvendig. Da flere højtstaaende Militære og andre betydende Embedsmænd ikke

billigede Dumaens Opløsning eller Hjemsendelse, men ved stiltiende Overenskomst støttede samme i sin Nægtelse af at blive hjemsendt, lykkedes det Dumaen, næsten over al Forventning, at konstituere sig som Eksekutiv-Komitee med Dumaens Præsident, Rodzianko, som Formand, og saa dannet en provisorisk Regjering som et Resultat af en Overenskomst med „Arbejdernes og Soldaternes Raad", der vælges af Arbejderne i Petrograds Fabriker og Soldaterne i Petrograds Garnison. Den nye Regjering har givet Løfter med Hensyn til at ville regjere i Henhold til Folkets Villie, føre Krigen med Kraft og lade Folket selv bestemme ved almindelig Stemmeafgivning, om de ønsker, at den afgaaede Czars 13 aarige eneste Søn skal være Tronarving, eller Czarens vellidte yngre Broder, Storfyrst Michael, skal udnævnes til Czar. Sidstnævnte er en afgjort Tilhænger af omfattende Samfundsreformer indenfor det udstrakte russiske Rige. Hovedsagen for Dumamedlemmerne og de af dem beskikkede Ministre (de gamle Ministre blev foreløbig arresterede) er den, at Rusland bliver regjeret af Folkets Repræsentanter, og de sidste Meddelelser fra Rusland gaar ud paa, at mange Politikere i det store Rige nu virker med Kraft for at indføre den mest demokratiske af alle Regjeringsformer, den republikanske Regjeringsform; men hvorvidt Folkets store Flertal har Selvtillid nok til at regjere, er et stort Spørgsmaal; men hvad enten den ene eller den anden Regjeringsform bliver godkjendt af Folkeflertallet, saa kan alle rettænkende Mennesker kun ønske, at en bedre Tid maa oprinde for det russiske Folk, i hvis Skjød der gjemmes saa mange Verdensmuligheder. Det menige Folk er natursundt og aandelig velbegavet, og mægtige Kræfter slumrer i Folkelegemet, og der er ingen Tvivl om, at de gode Magter vil bryde sig Vej i det store Rige og gjennemføre de saa haardt tiltrængte Reformer, af hvilke den, at der bliver givet almindelig politisk Frihed og Religionsfrihed, er saare paakrævet. Den store Folkeafstemning, som den ny Regjering vil søge gjennemført, vil paa Grund af Forholdenes Natur næppe kunne finde Sted før hen i Sommeren.

Et af de første Skridt, som den russiske Duma gjorde for med Kraft at hævde sin Autoritet, var at søge at vinde Militærmagten og Folkets Ledere over paa sin Side, og eftersom Revolutionen stiltiende var billiget af flere høje Officerer, blandt disse Storfyrst Nicolaj Nicolajevitsch, der ønskede Forandringer i Regjeringsførelsen, lykkedes det den provisoriske Regjering i Løbet af nogle Dage at vinde alle Afdelingerne af Garnisonen i Petrograd for sig, ligesom det lykkedes den ny Regjering i forholdsvis kort Tid at vinde Officererne og Hærstyrkerne ved Fronterne saa vel som de fleste højere civile Embedsmænd for sig, dog maaske særlig paa Grund af, at den provisoriske Regjering formaaede Czar Nikolaus til at frasige sig Tronen; ligeledes paa Grund af det Maadehold, der blev udvist af den i de nye Dispositioner. I Czarens Tronfrasigelses-Dokument og Henvendelse til det russiske Folk om at bistaa den ny Regjering, siger han, efter at have udtalt sig vedrørende Krigen, at han i Forstaaelse med Rigsdumaen har erkjendt det for bedst at frasige sig den russiske Stats Krone og nedlægge den øverste Magt.

I denne Henvendelse udtaler Eks-Czaren tillige, at han ikke vil skille sig fra sin elskede Søn, men overdrager Kronen, eller sin „Arvelod", som han udtrykker sig, til sin Broder, Storfyrst Michael Alexandrovitsch. (Om denne af Folket bliver valgt til Czar, vil imidlertid Tiden vise.) Eks-Czaren siger fremdeles i Henvendelsen til det russiske Folk:

„Vi overdrager vor Broder at regjere i fuld Samdrægtighed med de siddende nationale Repræsentanter for de lovgivende Institutioner og der aflægge den ukrænkelige Ed i det højtelskede Fædrelands Navn.

Vi appellerer til alle Fædrelandets tro Sønner om at opfylde deres hellige og patriotiske Pligt, idet de adlyder deres Keiser i de nationale Prøvelsers tunge Øjeblik, og hjælper ham med, sammen med Nationens Repræsentanter, at føre den russiske Stat frem ad Fremgangens og Ærens Vej.

Gud hjælpe Rusland!" („Politiken"s Oversættelse.)

Den ny Eksekutiv-Regjering, som allerede er anerkjendt af de Forenede Stater, har vist sig meget imødekommende overfor det finske Folks politiske Krav og lovet, at alle deres forfatningsmæssige Rettigheder vil blive fuldt respekterede. For Jøderne, der lever i det russiske Rige, vil der rimeligvis ogsaa oprinde lysere Dage, da de er blevne lovede politisk Ligeberettigelse med Landets øvrige Borgere. Den ny Regjering har ligeledes udstedt almindelig Amnesti for alle politiske Fanger med Undtagelse af Forbrydere. Den ny Regjering har fremdeles besluttet at afskaffe Dødsstraffen. Denne Beslutning giver Folket en vis Forsikring om, at der ikke vil blive taget Hævn over nogen, hverken høje eller lave, og dette er meget beroligende.

Revolutionen i Rusland kan med Rette betragtes som en af de største verdenshistoriske Begivenheder siden den franske Revolution.

Revolutionsregjeringen har nærmest Karakteren af et nationalt Samlingsministerium.

Eks-Czaren, der sammen med sin Hustru og Familie efter den provisoriske Regjerings Ordre opholder sig paa Slottet i Czarskoje Selo, i Nærheden af Petrograd, skal have udtalt følgende smukke Ord ved sin Regjeringsfrasigelse:

„Jeg skal følge mit Folks Villie, blot man vil skaane min Hustru og mine Børn. Jeg vil være tilfreds med at bo paa mit Gods i Livadia. Jeg elsker Blomster og Træer, og jeg vil gjerne ende mine Dage der."

Det tjener til Eks-Czarens Ros, at han i tidligere Tid udførte et meget prisværdigt Arbejde i Verdensfredens Interesse, og ved Siden af andre gode Egenskaber, som den abdicerede Czar har udvist, maa dette tages i Betragtning ved Bedømmelsen af hans Regjeringsførelse.

Fra vort Standpunkt af betragter vi Revolutionen i Rusland som et Led i Rækken af dem, hvorved der vil blive givet det russiske Folk Religionsfrihed, saa at Jesu Kristi sande Evangeliums herlige Principper kan blive forkyndt overalt i det russiske Rige.

— Det, som er skrevet med Hjertet, skal ikke læses blot med Forstanden.

„Vidnesbyrdet".

Hvad er „Vidnesbyrdet", det sande „Vidnesbyrd"? Det er et Udtryk for Aandslivet hos os, før den Kundskab og tillige for de gode Egenskaber, vi er i Besiddelse af; og ingen Sjæl paa Jorden kan vide, hvad der bor i os, om vi ikke aflægger vort „Vidnesbyrd" for Menneskene, mundtlig eller paa anden Maade; og ingen kan blive delagtiggjort i netop de samme Kundskaber og den samme Indsigt som os, det samme Lys og den samme Glæde, undtagen vi bærer dette vort „Vidnesbyrd" til vore Medmennesker. Gud, den almægtige, afgiver sit „Vidnesbyrd" til os i Solens Lys og i alle Naturens Fremtoninger, saa vel som ved personlig Aabenbaring til os, idet han „aabenbarer sin Villie til sine Tjenere, Profeterne". Jorden, som han skabte, afgiver sit „Vidnesbyrd" til os om de ypperlige Egenskaber, den besidder, naar om Foraaret hele Naturen ligesom opvaagner, og den lader Træerne knoppes; Græsset spirer frem, og det yppige Blomstervæld udvikles; hver enkelt Blomst vidner om de vidunderlige Kræfter, Skaberen har nedlagt i Jordens Elementer, i Luften og i Sollyset, hvorfra Planterne drager Næring, og vidner om den almægtige Guds Fuldkommenhed, Alvisdom og Faderkjærlighed, om det evige Livs Principper og Guds Riges Herlighed. Niels F. Green.

Dødsfald.

Søster Anna Louise Hendriksen, født Varvold, afgik ved Døden i Bergen den 18. Februar 1917, og blev begravet den 24. Febr. under stor Deltagelse af Familiens store Vennekreds saa vel som fra Kirkens Medlemmer. Hun blev døbt den 25. April 1902. Gjennem hendes Vidnesbyrd kom mange til Kundskab om Sandheden. Hun talte opmuntrende Ord til alle, som hun kom i Berøring med. Hun var sin efterlevende Mand, Broder Hendriksen, en trofast Støtte og Børnene en hengiven Moder.

Søster Hendriksen var Medlem af Bergens Sangkor.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).